

تبدیل تنفر مجازی به واقعی

ضرورت تجدید نظر در نقش فناوری، به دنبال آشوب کنگره

بررسی فرصت‌ها و تهدیدهای تأثیر فناوری در زندگی

است فرصتی ایجاد شود تا بهره‌ای نواز میان ویرانی‌ها استخراج گردد.

شرکت‌های بزرگ فناوری راه را برای به گند کشیدن آمریکا هموار کرده‌اند

اوضاع نابسامان دو هفته گذشته فرصتی را برای تجدید نظر در نقش فناوری در زندگی ما فراهم کرده است. از همه افسانه‌هایی که در مورد آمریکا شنیده‌ایم، شاید تأثیرگذارترین آن، پاسخ برای سؤال دیرینه‌ای باشد که همیشه از خود به‌عنوان یک ملت می‌پرسیم که «آیا ما می‌توانیم دوباره از نو شروع کنیم؟» این، یک مفهوم در قلب فناوری است که کارآفرینان آن، بر این نظر خلل ناپذیر اسخ‌اند که حتی در بدترین قسمت شکست، برای فشار دادن دکمه شروع مجدد و رونمایی کردن از احتمالات جدید و خیره‌کننده، فرصتی وجود

هستیم که فناوری به خود دیده است. بدین صورت که بزرگ‌ترین شرکت‌ها و مرتب کردن زیرساخت‌های خود برداشته‌اند؛ همانند برخی اقدامات مختلف اپل، گوگل، فیس‌بوک و شاید به‌ویژه توئیتر (با بستن صفحه ترامپ)، متناوباً مورد تکریم و تقبیح قرار گرفت. اسویشر اشاره می‌کند که دوست ندارد این را بگوید که زمان زیادی را صرف پیش‌بینی این زمین‌لرزه اجتناب‌ناپذیر در حوزه فناوری کرده است، اما شوک یورش به کنگره که فقط یک مایل با خانه او فاصله داشته، آن قدر شوکه‌کننده بوده است که موجب یادآوری اولین بار رفتن او به سمت فناوری شده است. او امیدواری خود را چنین توضیح می‌دهد که شاید با گسترش استعدادها در سراسر کشور و با تمرکززدایی قدرت از یک مکان، با اجازه دادن به قشرهای مختلف مردم برای رشد، در این دوره از شیوع کوید ۱۹ و ناآرامی‌های مدنی، ممکن

کارا اسویشر، متخصص و نویسنده تأثیرگذار در حوزه فناوری، در این مطلب با عنوان «شرکت‌های بزرگ فناوری راه را برای به گند کشیدن آمریکا هموار کرده‌اند»^۱ - که در پانزدهم ژانویه ۲۰۲۰ در روزنامه نیویورک تایمز^۲ منتشر شده است - بیان می‌کند که در دو هفته گذشته، متوجه هزینه واقعی همه راه‌هایی که به سرانجام نرسیده‌اند، شده است. اسویشر چنین توضیح می‌دهد که تنفر ایجاد شده در فضای دیجیتالی و اطلاعات نادرست، سرانجام از صفحات مجازی نمایشگرها بیرون پرید و وارد دنیای واقعی شد. آن‌هم به شکل جمعیتی خشمگین که پس از تحریک به خشونت توسط رئیس‌جمهور، به عمارت پارلمان حمله کردند. وی معتقد است که در این مسئله، فناوری نقش بزرگی را ایفا کرد و ادعا می‌کند ما اکنون در میان سرنوشت‌سازترین روزهایی

1. Kara Swisher

2. Big Tech Has Helped Trash America

3. The New York Times

دارد. نمی‌توانم به شما بگویم در طی مدت زمان طولانی سروکارم با فناوری، چندین بار به این نقل قول توماس ادیسون رسیده‌ام که وقتی کار نوپای کارآفرینان ورشکسته شد، آن را سرلوحه خود قرار دهند: «من هیچ‌گاه شکست نخورده‌ام، بلکه فقط ده هزار روش یافته‌ام که به نتیجه نرسیدند».

خوب، در دو هفته گذشته، ما متوجه هزینه واقعی همه راه‌هایی که به سرانجام نرسیدند، شدیم. تفر ایجاد شده در فضای دیجیتالی و اطلاعات نادرست، سرانجام از صفحات مجازی نمایشگرها بیرون پرید و وارد دنیای واقعی شد، آن‌هم به شکل جمعیتی خشمگین که پس از تحریک به خشونت توسط رئیس‌جمهور، به عمارت پارلمان حمله کردند. فناوری نقش بزرگی را در این راستا ایفا کرد. اکنون اندک افرادی این را انکار می‌کنند که این ابزار معجزه‌آسا که سیلیکون ولی اختراع کرده است بد جور به بیراهه رفته است؛ سیلیکون ولی جایی است با گسترده‌ترین تمرکز تجارت و فناوری عالی در جهان که در کالیفرنیا واقع شده است. اکنون ما در میان سرنوشت‌سازترین روزهایی هستیم که فناوری به خود دیده است. بزرگ‌ترین شرکت‌ها سرانجام گام‌هایی را برای مشخص و مرتب کردن زیرساخت‌های خود برداشته‌اند. اقدامات مختلف اپل، گوگل، فیس‌بوک و شاید به‌ویژه توئیتر

که سرانجام، صفحه رئیس‌جمهور ترامپ را پس از نقض مکرر قوانین و تشدید خشونت مسدود کرد، متناوباً مورد تکریم و تقبیح قرار گرفت.

شاید باور نکنید که بعد از سال‌ها هشدار دادن در مورد این وضعیت، تنها به یک چیز فکر می‌کردم و آن فکر، این بود که آیا می‌شود دوباره از اول شروع کرد؟ دوست ندارم این را بگویم که زمان زیادی را صرف پیش‌بینی این زمین‌لرزه اجتناب‌ناپذیر در حوزه فناوری کرده‌ام، اما یورش به کنگره که فقط یک مایل با خانه ما فاصله دارد، آن قدر شوکه‌کننده بود که یادم آمد، اولین بار چرا به سمت فناوری کشیده شدم. اینکه اختراعات قدرتمند می‌توانستند برای بهتر شدن اوضاع نسل بشر به کار روند و مردم را به روش‌هایی که مدت‌های مدیدی از ما دور شده بودند، متحد کنند، نویدبخش بود. امروزه چنین عقیده‌ای به نظر دور از ذهن می‌رسد، همان‌طور که عبارت دیگر از یک اصطلاح معروف کامپیوتری، نسبت به موارد دیگر در اولویت قرار دارد؛ اصطلاح «آینه تمام‌نما» در مورد فناوری اساساً به این معناست که ورودی اشتباه، خروجی اشتباه. فناوری قطعاً به ایجاد زباله‌دان کمک کرده است، درست همان‌جایی که آمریکا در آن قرار دارد.

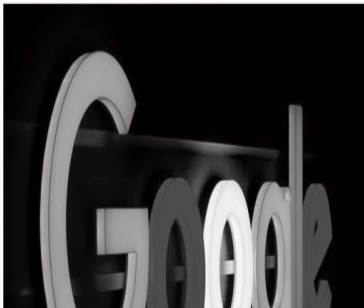
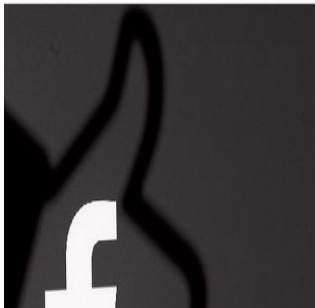
از این رو، با توجه به نیاز به نوآوری، در ماه گذشته با خاویر سوارز، شهردار میامی صحبت کردم. به نظر می‌رسد

که یک عمر از زمان صحبت ما می‌گذرد، با این حال، هنوز بازتاب آن وجود دارد. من به دلیل موج توجهی که شهر فلوریدا به تازگی پس از یک گروه از سرمایه‌گذاران معروف دره سیلیکون مانند کیث رابیس و شروین پیشوار از منطقه خلیج در سان‌فرانسیسکو دوباره به آنجا نقل مکان کرده بودند، آن را قطب جنب‌وجوش نامیدم. فیلم «خلاف‌کاران میامی» را به خاطر بیاورید، یک درام جنایی تلویزیونی در فلوریدا که ۸۰ درصد آن، نمایش تشریفاتی رسمی پوشان با قایق‌های تندرو و تهریش‌های بسیار زیاد هنری بود. حال، چند دهه بعد، جدیدترین مد را در نظر بگیرید: «خلاف‌کاران میامی».

آقای سوارز یک ستاره درخشان جوان جمهوری خواه که اخیراً با استفاده از رسانه‌های اجتماعی برای بازار تجارت در شهر خوش آب‌وهوای خود به عنوان محل بزرگ بعدی برای شروع دوباره، توجه زیادی به خود جلب کرده است. همه این‌ها در اوایل ماه دسامبر، زمانی آغاز شد که یک سرمایه‌گذار قدیمی در توئیتر پیشنهاد داد که دره سیلیکون باید به میامی انتقال یابد. «چگونه می‌توانم کمک کنم؟» آقای سوارز جواب داد: «اجرای یک نمایش قدرتمند و سخنان‌گیری یک چهره مشهور پرشور و هیجان که در تضاد کامل با رشد آسیب‌زای شهرهایی مانند سان‌فرانسیسکو است که برای

فرهنگ فن آوری توسعه یافته اند.» شهردار سوارز شما را دوست دارد برادر متخصص فنی او واقعاً شما را دوست دارد. او هفته ها با یک سری نظرات مختصر، مفید و ستودنی در توییتر، به این کار ادامه داد و برای بهره مندی از ارزیابی مجدد بسیاری از شرکت های فناوری که بر سر ماندن در منطقه خلیج هستند، با توجه به این که این بیماری همه گیر موجب تجدید نظر در مورد کار از راه دور شده است، تلاش کرد.

البته آقای سوارز می داند که برای ایجاد دره سیلیکون دیگری تلاش شده؛ اما چندین بار در طول دهه های گذشته، ناموفق بوده است. منطقه سیلیکون را به خاطر می آورید؟ ناحیه سیلیکون؟ ساحل سیلیکون؟ باز آفرینی ای که مثلث آهنی سرمایه داران جسور را تشکیل می دهد، یک دانشگاه بزرگ جهانی و غول های فناوری پیشرفته برای میامی، بعید و شاید هم بیهوده است. آقای سوارز در گفتگو با من ابراز کرد: «من می خواهم با مشارکت مردم و تغییر روایت، از انرژی و اشتیاق میامی استفاده کنم». او همچنین گفت که این، فرصت خوبی است و توییتر را بهترین ابزار برای جلب علاقه به کمک به او در آوردن شرکت های نوآور به شهر خود می داند. آقای سوارز با اشاره به کشش اصلی در دره سیلیکون گفت: «جاده تپه شنی ما توییتر

است و مانند این است که من بروم و کندوی عسلی را تکان بدهم». این موضوع، تنها برای دو هفته پیش کمی نمایشی به نظر می رسید که شاید فقط برای استفاده از پلتفرم برای ایجاد یک خبر مثبت استفاده شد. این امر بعد از اینکه ترامپ به طور ناپسندی همان پلتفرم را با نفرت و دیوانگی و دروغش عوض کرد، کاملاً درست بود پس خیلی از این دروغ ها و در حمله به ساختمان کنگره رو شد. اگر می خواهیم فناوری را هدیه ای به بشریت قلمداد کنیم، بهترین مثالی که می توانم بزنم این است که به نظر داریم یک کندوی عسل را تکان می دهیم که ممکن است هم عسل از آن بیرون بیاید و

هم زنبورهای عسل، ما را نیش بزنند شاید با گسترش استعدادها در سراسر کشور و با تمرکززدایی قدرت از یک مکان و با اجازه دادن به قشرهای مختلف مردم برای رشد، در این دوره از شیوع کوید ۱۹ و ناآرامی های مدنی، ممکن است فرصتی به ما بدهد تا بهره ای نواز میان ویرانی ها استخراج کنیم.

منبع:

این مقاله ترجمه ای است از مقاله ای که در آدرس ذیل قابل دستیابی است
<https://www.nytimes.com/2021/01/08/opinion/world-capitol-attack-trump.html?action=click&module=Opinion&pgtype=Homepage>